

Forfatter: Lundbye, Johan Thomas

Titel: BREV TIL: Jomfru W. FRA: Lundbye, Johan Thomas (1848-03-26)

Citation: Lundbye, Johan Thomas: "BREV TIL: Jomfru W. FRA: Lundbye, Johan Thomas (1848-03-26)", i *Breve fra danske Krigsmænd*, s. 13. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-000621307-000-shoot-L0006213070000005.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra danske Krigsmænd

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Bred fra Joh. T. Lundby.

Kjøbenhavn Søndag Form. 26 Marts 1848.

I dette Øieblik kommer jeg hjem fra Kirken; det lod as Bønnen som den Gamle Kjære er rørt og omstemt — jeg havde Lyst til iaften at bede ham om en Sang Da jeg nu gik over Torvet, spilledes „Danmark deiligst Vang og Vænge" — det er som det var hver Dag Fest, saa deiligt er det at iagttage det nye Liv og Deeltagelsen for Danmarks Vel ogs. 14 Hæder, det er en anden, nei! det er just den danske Nation, men som efter en Døbs sygdom. „Den store Uge" har fortryllet Nationen og Fremmede med, Nordmænd og Svenske, og tænk! ogsaa Welhaven har været begejstret for det skønne, kraftige Liv, han har seet røre sig, trods sine Tvivl om vor Enighed, hvortil han jo var fuldt vel berettiget Han skal igaar smukt have endt sine Forelæsninger; Skade, at ikke hele hans Auditorium endnu har havt Ro nok til at være nærværende — i Thorsdags kom kun 4, hvorsor han forandrede Timen. i Onsdags var Fru H. og Frøken G. her for at see mine Billeder, der nu ere afsendte, og inden de gik som Skovgaard med den nye Ministerliste, Roed og hans Kone kom til, og vi vare meget glade, saameget mere som det om Morgenen bekjenbtgjorte Valg havde nedfemt os alle. Ja, hver Dag var vig i den Uge, og vi gik i een bevæget, begejstret Stemning, der dog om Fredagen antog en skummel, nhyggelig Karakter, inden de 5 Herrer vare vel borte. Vel havde de ingen Skaansel forskjent, men her maatte de være sikkre under Nationalærens Bestyttelse, men det kned, Forbittrelsen steeg med hvert Qvarteer, forgjæves saae man Bønnen i den Anledning fra den nye Regjeving — Det var en anden Tone, end vi vare vante til i slige Proclarnationer! — ja, men I skulle see, hvad Olshansen har sagt i Rensborg! — Gud i Himlen være lovet og takket for Enighed, Kraft og Mildhed, han vidunderlig styrkede Landet med i de Dage! Det var den mindeværdige Uge! og Sindet stunder atter til Ro og Arbeide — glad og virskom Nybelse af Fædrelandets foryngede Liv — med Fortsættelsen af den aandelige Udvikling — atter med de stille Timer „med Savn og kjærlige Minder" — med Drømme og Forhaadninger, for store, som jeg veed, til at kunne opfyldes, men for deilige til at jeg endnu finder Kraft til at vive dem ud af mil Bryst. Den Almægtige, der i disse Dage vidunderlig var med Folket, han vil ogsaa vise den Enkelte Vei imellem de vilbsomme Spor, den Dei der maaskee løber udenom Fred og Lykke, men tilvisse fører til hans sande Bedste. — O, havde jeg istedetfor mine 7 Billeber til denne Udstilling kun eet som Skovgaards! dog nye, større, bedre Arbeider maas. 15i Gang som snarest, Arbeide! Arbeide! Arbeide! De seer hende^{*)} sagtens først i Mai i Odense; gid jeg kunde opfylde hendes Ønske at ledsage hende, men det er tvivlsomt; thi foruden det vanskelige i at forudbestemme, kommer nu til, at vore militaire Øvelser begynde imorgen, og jeg veed desangaaende slet Intet, hvorledes de arrangeres, til hvad Vaaben jeg kommer (gid til Kanonen!), hvor bindende de blive a. s. v. o. s. v. Kun det veed jeg, at jeg finder det heldigt at benytte det gunstige Øieblik til at indrette en Almeenvæbning eller Nationalgarde, der efter mine Begreber og Ønsker skulde sikkre os i paakommende Tilfælde as Overfald, mildne Bondens Tynger, og forbedre Tonen i Armeen ved at kjøre alle Stænder om hinanden med lige Ret — de Danvede staae ikke Fare for at brages ned, men de Udannede aadnes Mulighed til at hæves; jeg kan med Glæde tænke derpaa, om derfor end maa bvinges Offere. — Jeg gik i Øieblikket gjerne med til Hertugdømmerne, men 1) behøves det ikke, at Fvillige hersra tage derover, og 2) har jeg jo slet ingen Øvelse i at søre Vaaben; men jeg kan misunde min Broder Emannel, der er bleven Adjutant hos Guldberg, der jo vel saaer Overøommandoen paa denne interessante Expedition — maatte det ikke være en Fryd at storme Rendsborg! og række Haand til at ydmyge Schlesvig-Holsteinerne og vise dem: vi vare ikke det „dovne, dorske og usammenholdende Folk," de skjældte os for. — De vil maaskee studse over at finde en anden Tone i dette Brev, end i det forvige; jeg styndte mig at oplyse Dem om, at ogsaa jeg har gjort Bevægelsen med, og De maa huske, at i denne Uge er det gaaet med Damp, saa Nyheber, der vare ældre end 1 Time, kimsede man ad. — Skovgaard hilser Dem venligt; han var enthnsiastisk for Welhavens Foredrag igaar, hans Bemærkninger om Sprogene gav han herlige Reserater af, men jeg seer at Pladsen er kun vinge, saa De maa kun glæde Dem ved, at der atter er aabnet Tankerne andre Veie end Politikens, et smukt Tegn paa, at Rolighed vender nit tildage. Den skal denyttes til at gjøre os vaerdige til at nyde, hvad udmærkede Mænd hars. 16skjænket os i den anden „store Uge" — den første, veed De, jeg nød i 200 Miles Afftand. Lev vel, kjære lomfru W.! Hits paa Dortheaslyst, hvor der vel er Bekymving for to Sønner, de have Tid været i min Tanke siden Deres sidste kjære Brev. Lev vel! det ønsker Deres hengivne

Joh. Thom. Lunbby. ^{*)}